

ΑΠ' ΤΗ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑ

ΑΚΟΥΤΕ πόσο γλυκά χαιδέει ο Ζέφυρος τα φύλλα των δέντρων που μόλις γλύτωσαν από τον παγερό βορρά και μόλις τώρα τ' άγγιξε ή μάγισσα άνοιξε;

Κιτάξτε δόγωνα τα χορτάρια και τα λουλούδια που στολίζουν σαν νικηικό στέφανο τη γη που ήταν γυμνή ως χιές και που έγινε τώρα καταπράσινη...

Κι' όμως δεν βοισκόμαστε κάτω απ' τον γαλάζιο ουρανό της Άττικής και δεν πατούμε το άνοιγμένο της χώμα. Δεν άκουμε ούτε τ' άηδόνια της Άττικής που κελαϊδοούν άπάνω στους κλώνους της πένθιμης ιτιάς, ούτε τους γρούλους που ψάλλουν στα πικνά φυλλώματα των θάμνων.

Έβιαστε στη Φρυγία, κοντά στο βουνό της Κυβέλης, διου ή θεά έχει τον ναό της και μέσα σ' αυτόν την Ιερεία της.

Μακριά από τον κάμπο, που την άκρη του δεν μπορεί να τη φτάσει το μάτι, άκούγεται ο ήχος μιάς τσοπάνικης φλογέρας. Κάποιος βοσκός έρχεται από πέρα. Νάτος, πλησίασε, ήρθε πολύ κοντά και μιά άχτίδα φεγγαριού έπεσε και φώτισε το πρόσωπό του, το νεανικό κι' ώραίο πρόσωπό του.

Ω, πόσο είνε ωραίος! Τα μαύρα του μάτια οίχγουν φλογερά βλέμματα και κατάμωρα τα μαλλιά του άπλώνονται πίσω στις πλάτες του.

Γιά μιά στιγμή κάθετα κάτω από μιά βελανιδιά κι' άφίνοτας παράμοια τη φλογέρα, τραγουδάει: "Όλη τη μέρα βοσκά το κοπάδι έδώ στην καταπράσινη τη χλόη.

Τη νύχτα μιά ματιά της περιμένο κι' αυτή με τη φλογέρα τραγουδά.

Σελήνη, να φώδσαι την καλή μου, τό φως σου σβύνει μπρός σ' ένα της (βλέμμα. Μ' αυτό μου καίει τα στήθη και με (λυώνει. Μέο' στην καρδιά μου μπήκε και θά (μείνει...

Άφου είνε και ξαναείτε το τραγούδι τον αυτό με πολύ καράπονο και πάθος ο βοσκός, σηκώθηκε, έφερε τη φλογέρα του στα χείλη κι' έφυγε περπατώντας ούρανα.

Έξαινα άνοιχτηκε ή πόρτα του ναού της Κυβέλης και βγήκε μιά γυναίκα άρκετά ήλικιωμένη πειά και με σταχτιά μαλλιά. "Η Ρέα.

Άκουσα τον Άτυ να τραγουδάη, είνε. Μά για ποιά να τό είνε το τραγούδι; Μήπως είναι εγώ έκείνη που του συγκίνησα την καρδιά; Μήπως έμένα όνόμασε καλή του;... Ω Άτυ, μιά λέξι σου μονάχα, ένα βλέμμα σου μονάχα, ένα γνέφμα σου μονάχα, και μπορεί να σβύση άμέσως τη φλόγα της καρδιάς μου. Άν είνε δικό μου τό βλέμμα που έβαλλες κι' έπιθυμούσες, ώ, τί ετύχη μεγάλη για μένα.

Ω Ζέφυρε, άκουσε πόσο γλυκά λαλεί ή φλογέρα του, και δεξ πόσο όμορφα άπλώνονται στη ράχη τα μαλλιά του! Φύσα πάνω του, Ζέφυρε, και χαιδένε τό άβρό πρόσωπό του...

Μά ο Άτυς σιγά-σιγά άπομακρυνόταν και χανόταν και μόνο ο ήχος της φλογέρας του έφτανε μισοσβυμένος, αντίλαλώντας σαν θεία μουσική μέσ' στην καρδιά της ήλικιωμένης γυναίκας.

Και σε λίγο, κάθε λάλημα έσβησε όλωσδιόλου κι' άπόμεινε μονάχη της ή Ρέα για να θρηνητό άγαπημένο της που έφυγε τόσο άσπλάχνα...

Πέρασαν από τότε πολλές νύχτες κι' ο Άτυς δεν έξαναφάνηκε από κει. Κάπου-κάπου όμως άκούγοντανε μακριά ή φλογέρα του κι' ή Ρέα παρηγοριόταν λυγικά με τη μελωδία της.

Η δυστυχισμένη, άν και γρηά σχεδόν, είνε ακόμα θερμή καρδιά και πόθος φλογερούς που άναθαν κάθε τόσο και δεν μπορούσανε να σβύσουν.

Η Ρέα άγαπούσε βαθειά τον Άτυ και τον έλαχταρούσε μ' όλη την ψυχή της. Δεν περνούσε ώρα που να μη τον θυμηθή, δεν περνούσε μέρα που να μη χύση δάκρυα γι' αυτόν, δεν περνούσε νύχτα που να μη νοιώση την καρδιά της να γυρνά στη θήμησί του.

Και όμως έμεινε σιωπηλή και δεν άποφάσισε να του έξομολογήη τον έρωτά της. Φοβόταν μήπως την περιπαίξει και κρατούσε κρυφά τό μυστικό της.

Πώς μπορεί, έλεγε μέσα της, ν' άκουμπήση ο Άτυς τα κατάμωρα μαλλιά του άπάνω στα δικά μου τα χιονόλευκα; Πώς μπορεί να ρίξη μ' άγάπη και τρυφερότητα τό πυρίνο του βλέμμα στην δημ μου τη μαρμαρή;

Υστερα από τις θλιβερές αυτές σκέψεις, ή Ρέα έβγαλε τό κεφάλι

της μέσ' στα χείρα της και ξεσπούσε άπαρηγόρητη σε πνχτά άνακυλλήτα που της άνακούφιζαν κάτω τον πόνο.

Μιά ώραίτατη βραδεία, που όλα κοιμόντουσαν βουβά, κι' ή δυστυχισμένη Ρέα οβμάβαε, κιντάζοντας τις γλυκειές άχτίδες της σελήνης, άκούστηκε ξανά τό λάλημα της φλογέρας του Άτυ.

Ω! φώναξε σαν έξαλλη ή έρωτευμένη Ιερεία. Τώρα πειά θά του τα φανερώσω όλα και θά του άνοιξω την καρδιά μου. Στο τέλος θά κλάρω μπροστά του κι' ίσως με λυθηθεί.

Ο αντίλαλος της φλογέρας όλο και ζύγωνε στο μεταξύ κι' ο Άτυς σε λίγο βοισκότανε κοντά στην Ιερεία της Κυβέλης.

Γιατί, Ρέα, είσαι τόσο χλωμή και λυπημένη; τη ρώτησε ο βοσκός. Γιατί κάθσαι αυτού άμίλητη και σκυθρωπή;...

Άκούω τό τραγούδι σου και κλαίω, άπάντησε ή Ρέα. Μήπως θυμηθήκατε τά δυστυχισμένα σου παιδιά που τά κατασάραξε ο πατέρας τους ο Κρόνος, ή μήπως έπεθύμησε τό βουνό της Κρήτης, διου γέννησε τον Δία;

Όχι, Άτυ. Ο μόνος μου καύμος είσαι εσύ. Έού, Άτυ. Γιατί σ' αγαπώ. Έού είσαι, ωραίο βοσκέ, ή μόνη αίτία της χλωμάδας, των οβμασμών και των δακρύων μου...

Λέγοντας τά λόγια αυτά, ή Ρέα έβγαλε τό κεφάλι της στο στήθος του νέου. Τα ζαρωμένα μάγουλά της πήρανε τό χρώμα της τροσύ. Και κιντάζοντας τον με τό σπνθηροδύο της βλέμμα, του είνε:

Βάλε τό χέρι σου στην καρδιά μου, πρόσεξε τοίς χτύπους της και θά ίδης πως όλοι μαζί δεν άποτελούν παρά ένα όνομα.

Τό γλυκάτο όνομά σου, ώ Άτυ. Άτυ, κίτταξε αυτόν τό ναό που ήφάνεται μπροστά μας. Μιά λέξι σου, ένας όρκος σου, ένα χτυποκάρδι σου, είνε άρκετά να σε κάμουν άμέσως Ιερεία και να σου έξασφαλίσουν πλοίτη και τιμές...

Ο βοσκός έγινε σκεπτικός, μόλις άκουσε την πρόταση της Ρέας, γιατί ο τίτλος του Ιερούς ήταν από τους σπουδαιότερους στην έποχή του. Σκέφτηκε λοιπόν κάμποσο κι' έπειτα ρώτησε:

Ποιά είνε ή λέξι, ποός είνε ο όρκος, ποιά είνε τό χτυποκάρδι που ζητάς από μένα;

Πές μου, Άτυ, τά λόγια που άκουσε προθήτερα από τό χείλη μου, χάρισέ μου την καρδιά σου κι' όρκισου μου πως θά μου μένης παντοειάδα πιστός. Πές μου πως μ' αγαπάς!...

Ο νέος συγκαμήθηκε. Έπειδή ή φωνή μου πίνετα από τη συγκίνηση, είνε στη Ρέα, πίστεψε στα δάκρυά μου...

Και άμέσως άφησε να τρέξουν από τά μάτια του θερμά δάκρυα,

τά όποια κύλησαν άπάνω στα μάγουλά της Ιερείας. Η Ρέα τον άγκάλιασε τότε με δύναμη και τοίπε στενάζοντας:

Όρκισου, Άτυ, στους άθανάτους θεούς, πως θά μένης αιώνια πιστός σ' αυτά τά δάκρυά σου... Μη χλωμάξεις και μη διατάξεις...

Κίτταξε τη σελήνη πως στέκεται άποπάνω μας, καρτερώντας τον όρκο σου... Γύρω μας άπλώνεται ή σιωπή και κανέναν άλλος δεν θά τον άκούση...

Ο Άτυς έβαλε τό χέρι στην καρδιά του κι' άποκρίθηκε: Μά τον Δία, ή καρδιά μου είνε παντοειάδα δική σου...

Έτσι, ο Άτυς ο βοσκός έγινε Ιερεύς και άρχισε να ψάλλη πειά με τη φλογέρα του τη Ρέα, την Ιερεία του ναού της Κυβέλης.

Πέρασε πολύς καιρός από τότε, ώσπου ο νέος βαρβήθηκε τά χάρδια της ήλικιωμένης Ιερείας κι' άγάτησε μιά πανέμορφη τσοπανοπούλα. Μιά νύχτα, ο έρωτευμένος Άτυς πήρε την άχώριστη φλογέρα του και τραθήξε στον κάμπο τραγουδώντας:

Χαίρε, ώ γέριμη άγκάλη! Σας άφνω, περασμένα! Άγαπώ τώρα μιάν άλλη, σ' έχω ληρομνήσει έόνα...

Κι' από τη νύχτα αυτή ο ωραίος Άτυς έγινε άφαντος και ή Ρέα του κάκου τον περιόμεινε να γυρίσει και να πέση στην άγκαλιά της.

Τότε ή δυστυχισμένη, βλέποντας πως ο άγαπημένος της την είνε έχκαταλείψει, αναλύθηκε σε θρήνους και βιβήστηκε σε πένθος άπαρηγόρητο.

Λένε μάλιστα πως την είδαν να τρέχη σαν τρελλή, άνεβασιμένη άπάνω σ' ένα άρμα, με τ' άσπρα της μαλλιά λυτά και τά μάτια ξεπεταγμένα, φωνάζοντας σπαραχτικά στις έρμηδες τ' όνομα του άπιστου βοσκού: Άτυ!... Άτυ!... Άτυ!...

ΚΑΠΟΙΑ ΚΑΜΠΑΝΑ

Κάποια καμπάνα νεκρικά ση- (μαίνει κι' ένα φέρετρο πάντα ξεκι- (νάει, καμιά ψυχή δεν ακλουθάει (θλιμμένη, στον τάφο του κανείς δεν (τ' οδηγεί. Είν' ή ψυχή μου μέσα εκεί (κλεισμένη που σιγοσβύνει πένθιμα και (πάει κάθε στιγμή που ή νεκρική (σημαίνει καμπάνα και τό φέρετρο κι- (νάει.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ